

Sygn. akt II CSK 32/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa E. Ś.
przeciwko M. K., X. K., M. P., X. Y., A. K. oraz J. K.
o uznanie umowy za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej M. P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje adwokat A. Ł. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w [...] kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną
o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej M. P. z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ §1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na okoliczności, iż w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c.), istnieje potrzeba wykładni budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ §1 pkt 2 k.p.c.), a ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c.).

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia SN z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.).

Pierwszym zagadnieniem prawnym podniesionym przez skarżącego jest problem, czy orzeczenie sądu może zostać uznane za zdarzenie pewne, w szczególności, gdy chodzi o rozstrzygnięcie merytoryczne, wydane w wyniku przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego potwierdzić okoliczności faktyczne i ustalić stan prawny, nawet jeżeli orzeczenie to ma charakter wyłącznie deklaratoryjny (stwierdzenie zasiedzenia)?

W związku z tym należy zauważyć, że spełnienie kryteriów pozwalających na stwierdzenie, że określone zdarzenie ma charakter pewny oceniane jest na tle okoliczności faktycznych konkretnej sprawy, nie zaś do abstrakcyjnie wyodrębnionych ich kategorii. W niniejszej sprawie sąd drugiej instancji ustalił, że wobec wielokrotnego potwierdzenia przynależności gruntu do B. i M. K. w dokumentach oraz wobec braku kwestionowania ich prawa do nieruchomości wynik postępowania w sprawie o zasiedzenie należało uznać za zdarzenie pewne. Kwestionowanie ustaleń faktycznych prowadzących do dokonania subsumpcji nie leży w gestii Sądu Najwyższego (art. 398³ §3 k.p.c.).

Drugie zagadnienie sformułowane przez Skarżącego dotyczyło tego, czy określenie terminu przez strony w umowie odrębnej od umowy przedwstępnej nie powinno zostać dokonane w takiej samej formie szczególnej jak umowa przedwstępna pod rygorem braku możliwości sądowego dochodzenia jej wykonania.

Nawiązując do tego zagadnienia wypada wspomnieć, że ze względu na to, iż przedmiotem sprawy było uznanie umowy za bezskuteczną, nie zaś złożenie oświadczenia woli w wykonaniu umowy przedwstępnej, tak opisany problem nie spełnia definicji zagadnienia prawnego, jako nie pozostający w związku z podstawą orzekania w sprawie.

Z kolei odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ §1 pkt 2 wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. Tymczasem skarżący ograniczył się jedynie do przywołania tej podstawy wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej.

Powołując się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, należy nie tylko wskazać konkretne przepisy prawa, ale także przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego zostały one – w ocenie skarżącego – naruszone w sposób usprawiedliwiający ocenę skargi jako oczywiście uzasadnionej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2012 r., III PK 79/11 oraz z dnia 22 marca 2012 r., III PK 196/11 – nie publ.). Skarżący poprzestał tylko na ogólnym

stwierdzeniu, że wnoszona przez niego skarga jest oczywiście uzasadniona, co nie czyni zadość przesłankom z art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c.

Na marginesie należy również podnieść, że - zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego - uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]